

BRASSÓ

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernádt; Bécsben: Daube & F. s. társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

128. szám.

Brassó, Csütörtök, november 10-én.

III. évfolyam 1887.

Segítség a szegény gyermekeknek.

Azt mondják, hogy a tizenkilenczé- század a keményszívűség, a lelketlenség százada; és azok, a kik ezt mondják, bizonyítékkul hivatkoznak azon lelketlenségre, melylyel némelyek gyors gazdagodási vágyukat kielégíteni igyekeznek, azon különbnél különb eszközökre, melyeket a raffinirozott emberi ész e században feltalált és azon háborukra, melyek századunkban sokszor a legkegyetlenebb módon folytattak.

És mi mégis azon nézetet vagyunk, hogy éppen századunk az, mely a humanizmus, a tolerancia, a jólelkűség, az adakozás és segítségnyújtás terén minden eddigi századot felülmúl; mert ha igaz is az, hogy a felvilágosodás terjedésével az igények is növekednek és az igényekkel az önzés is fokozódik; ha igaz is az, hogy a népek életét és jólétét a legjogtalanab- bul tönkretévő háboruk még mindig nagy kegyetlenséggel folytattak, — mindazonáltal kétségtelen az is, hogy az emberek által az emberiségen ütött sebek gyógyítására, a nyomor és szerencsétlenség enyhítésére ma már az emberiség többet, sokkal többet tesz, mint tett eddig.

Mert hiszen tekintünk szét az életben és figyeljük meg behatóan, hogy az egyes és az összesség legnagyobb tevékenysége, oly tevékenysége, melyet nem az állam törvényei és nem az önfenntartás törvényei urálnak és vezetnek — hol, miben nyilvánul? és azt fog- juk tapasztalni, hogy valamint az egyes ember, úgy az egész társadalom és az egész emberiség tevékenységének egyik majdnem legnagyobb részét csak annak szenteli, hogy sze- gény, a nyomor vagy szerencsétlenség által sújtott embertársán segítsen, hogy ennek nyomorát megkönnyítse.

Ezen tevékenységnek, ezen igyekezetnek, mely a felebaráti szeretet szent dogmája átér- zésének a kifolyása, tulajdoníthatjuk és köszön- hetjük, hogy a művelt államokban alig van város vagy csak falu is, mely a maga jóté-kony egyleteivel és jótékony intézményeivel ne bírna; és ezen intézmények csak az egye- sek jószívűsége, adakozása és fillérei által te- remtetek meg és tartatnak fenn.

És ez jól is van így! Az emberiség igye- keznek az általa vagy a sors által az emberi

ségre mért csapásokat enyhíteni, igyekeznek a vagyon, a rang, a szerenese, a telenség által előidéztet különbségeket kiegyenlíteni, és ha ez sikerülni fog — mire századunk becsülettel törekszik is — megszűnik az államok, a né-pek és nemzetek belbékéjét fenyegető azon ve- szély, melyet ma a szocializmus, kommuniz- mus és nihilizmus keblében rejt.

Ezen eszmemenetet ma önkéntelenül kelti fel bennünk a közelgő tél és azon tudat, hogy a tél a maga kegyetlen fagyával mennyi sze- gény, mennyi árva gyermeket keres fel és mennyi szerencsétlen családdal éreztet a sze- gényiség, a nélkülözés fájdalmas érzetét.

A ki valaha az apai vagy anyai érzés boldogító melegét érezte; a kinek van gyer- meke, melynek folytonos gondozása foglalkoz- tatja, az érzi és jól tudja, hogy mily kimond- hatatlan fájdalmas, mily véghetetlen bánatos érzés lehet az, mely a szülék keblét eltölti, midőn gyermekeiket a kellő öltözet hiányában esikorgó hidegben iskolába küldeni kénytele- nek és midőn tudják, hogy a szegény gyer- mek, mely még csak a kellő táplálásban sem részesül, dideregve futni kénytelen az iskolába, hová őt a törvény szorítja. — Mert ma már a törvény kényszeríti a szülőt, hogy gyerme- két iskolába jártassa, és ha a szülő ezen tör- vény ellen vét, megbünteti, sőt el is zárhatja a törvény.

Ez régebben nem így volt. A szegény szülők, ha közeledett, ha beállt a tél, gyerme- keiket rossz, egészségtelen lakásaik négy fala közé internálták, hol kevés étel mellett és egy pár rongy közé bujtatva, legtöbbször hideg szobában, éheztek, fáztak és egymást melegít- tették; de a világ mindezt nem látta és maga a szegény szülő sem gondolt arra, hogy ez másként is lehet.

Ma már azonban az a szegény mesterem- ber, az a szegény napszámos iskolába küldeni kénytelen gyermekét és naponta látja reggel, délben és este a szerencsétlen gyermeket át- fázva menni és jönni az iskolába és az az is- kolából; és ezen fájdalmas kép ott lakozik lel- kében egész nap, egész télen át, ezen kép behatása alatt végzi sokszor nehéz munkáját, mely a mindennapi kenyeret is oly keserűen szerzi meg, és ha ilyenkor napok és hónapok, de sokszor évek hosszú során át gyötört lelke feljajdul a mostoha sors, a vagyonos emberek

és maga a vagyon ellen s elkeseredésében — mert maga előtt szebb jövőt nem lát — a tét- lenségnek, az iszákosságnak, a bűnnek lesz rabjává, csodálkozhatunk-e ezen?

Városunkban megalakult a szegény gyer- mekeket segélyező egylet, mely már a múlt évben 60 gyermeknek adott ruhát és kenye- ret, és a választmány kibocsátotta felhívását.

Karoljuk fel ez egyletet, mely csak a ron- gyokat, csak a fülösleget kéri! Gyűjtse össze ki-ki házában, a mi régi, a mi lim-lom és adja az egyletnek, hogy az abból a szegény gyer- mekeket felruházza, a hidegtől megóvja! Gon- doljunk a szegény gyermekek örömére, a sze- rencsétlen szülék boldogságára, midőn az éh- ségnek és fagynak kitétt gyermek felöltöztetve és egy jó kenyérral kezében érkezik haza és gagyogva mondja el, hogy a ruhát és kenye- ret a jó emberek adták; és ne feledjük soha, hogy sokszor, egy ily szegény gyermek felöl- töztetése a gyermeket és magát a családot is a kétségbeeséstől óvja meg.

Adjunk tehát a szegény gyermekeknek ki-ki a mit tud, mert a jószívű adakozót a, Isten is segíti.

Dr. W. I.

Román lapszemle.

— „Tribuna“ és a magyar című levelek. A szebeni román na- tionalisták. —

Ugyancsak lassu a „Tribuna“ észjárása. Egész ve- zérezikket penderített a hivatalos levelek magyar cím- zése ellen, holott ezzel már elkésett, mert az illető hivatalok már életbe léptették a magyar címzést és a világ még sem zökkent ki a sarkából. Nem lehet ám neki hátramaradni a többi tulzó nemzetiségi lapok mögött, bár tényleg hátra is maradt. Lassunk észjárá- sát: „Előhaladás a soveni musban. Ime a magyar kor- mány jellege napjainkban! Fokként oda jutottunk, hogy a posta is magyarosító eszközzé váljék.“

Hát Romániába nem románosító eszköz a posta? Az más. Románia: Románia.

Előbb csak azt kívánták, hogy a város nevét a levélre magyarul is odairjuk, főleg a hivatalos leve- leknél. Ez volt az első lépés. Azután azt kívánták, hogy magyarul írjuk reá ezt „hivatatlól.“ — Végre a címzést követelték egészen magyarul. Talán ez a gyorsabb kezelés érdekében történt. A postahivatalno- kok mind(?) magyar ajkuk lévén, talán a nem ma- gyar felekezetek érdekében történt ez az intézkedés“ s így talán a „Tribuna“ h bázott, midőn a közhasznú intézkedést megtámadta.

A „BRASSÓ“ TÁRCZÁJA.

A hontalan.

— Beszély. —
(Folytatás.)

18)

A fiu egész hom'okáig elpirult, a mint az már szokása, valahányszor szenirehányást kap. Majd ko- molyan viszonzá, hogy neki is nagyon fájna, elvábi tőlem; de iskolatársai mind most választják életpályá- jukat: az egyik katonatiszt, a másik orvos, a harma- dik ügyvéd lesz, — csak ő nem tud megbarátkozni azzal a gondolattal, hogy ő is ilyesmi legyen, sőt ő jól tudja, hogy soha boldog ember nem lesz belőle, ha nem lehet tengerész. Mindig erről álmodott ő, a tenger az ő eszményképe. De minek is tanuljon ő la- tinul és görögül, mikor ő hajóskapitány akar lenni?

Szavai komoly aggodalmat okoztak nekem. Sa- játságos, mennyi re vérében volt e gyermeknek a ten- geri élet! Tőlem nem örökölhette, mert hisz én irtó- zom a tengertől. Igaz, hogy anyja tengerésztől szá- mazott. Férjhezmeneteléig mindig a tengeren volt s gyakran jegyzé meg mosolyogva: „Tudod, Rezső. én vízi madár vagyok, melynek itt a szárazföldön elvész a lélegzete!“ — Fiam már kis gyermek korában is semmit sem hallgatott oly szívesen és oly figyelemmel, mint mikor anyja tengeri zivatárokról s a tengerész- létről beszélt. Rendkívüli előszeretettel viseltetett ut-

leírások iránt s alig hogy olvasni tudott, valósággal elnyelte a Robinson- s hasonló meséket. Ez mind eszembe jutott, mikor a fiu izgatottan előttem állott. De hiába, nem akartam elengedni. Megmondtam neki, válaszszon akármilyen életpályát, szívesen beleegyezem, csak ezt az egyet nem.

Ekkor a fiu egy darabig komolyan nézett maga elé, majd így szólt: „Jobb volna nekem, ha idejeko- rán meghalnék el, hogy megszökni a távollétet, mert ha te ismét megnősülsz, atyám, úgy én még sem tar- toznám már ide...“

„Nem gondolok én házasságra!“ — szakítottam felbe hevesen. Arcvonásaiból láttam, hogy valaki fel- lovagoita a gyermeket s elhitette vele, hogy ezt, vagy amazt nőül akarom venni. Ilyen hírt eleget terjesztet- tek a városban s lehet, hogy a gyermek is értesült róla. Láttam, hogy szavaim nem elégitették ki. Félig kérő, félig daczos arczezal állott még mind'g előttem. Végre így szóltam hozzá: „Te az enyém vagy, fiam s maradsz. Senki sem fogja a te helyedet szívemben elfoglalni. Ezt ígérem neked.“

Valami belső hang azt sügta nekem, hogy nem jó ígéretet tenni a jövőre nézve. — A fájdalom nóm vesztesége fölött az évek folytán veszített keserűségéből. Hálás szívvel gondoltam reá. De még elég fiatal vol- tam, hogy élő szerelem utáni boldogság után vágyjam. De ekkor ismét a fiura tekintetem s eszembe jutott

az a perc, mikor megfogadtam, hogy neki és érte fo- gok éini. És újból megfogadtam neki: „Igen, ígérem neked!“ — Láttam, hogy kom'óságom megindítja őt s hogy ezt a pillanatot ünnepélyessé tegyem, gyöngé- den oda vonzotta. n őt a másik szobába, anyja képe elé. „Fogadást fogadás ellen!“ — mondtam ott. — „Azt kívánom tőled, hogy irántam való szeretetedből lemondj erről az ábrándról. Én pedig becsületszavamat adom neked, hogy a te kedvedért nem fogok másod- szor megnősülni s hogy te leszel mindig legkedvesebb szívemnek, ha nálam maradsz.“

Néhány pillanatig gondolkozott, azután jobbát az enyembe téve, igenlőleg bólintott fejével. —

A polgármester igyekezett, lehetőleg megtartani nyugalmát. Egy pillanatra elhallgatott, szeméit Gabri- ellára szegezve, a ki fájdalmas pillantást vetett reá s csak most vélte egész értelmében felfogni a fiu meg- jegyzé-ét, mikor elutazása előtt oly visszautas tólaj viseite magát vele szemben.

— Egy évvel később meglátalak téged, Gabriella, — folytatá a polgármester. — Tudhatod, mennyit szen- vedtem e szerelemben. Mindig ott állott az akadály: adott szavam. Soha az életben nem volt szenvedélyem, ez lett az egyetlen. Oh, Gabriella! láttalak magánosan, megszorodva, küzdve mindennapi kenyeréért s nem valék képes téged karjaimba zárni s házamba vezetni.

(Folytatása következik.)

Azonban egy dolog nem fér a „Tribuna” fejébe. Honnan van az, hogy csak a hivatalos levelekre van a kormánynak ilyen nagy gondja? Nem bírja ezt ő fel észével, holott tudhatná, hogy a hivatalos leveleket bérmentesen szállítja a m. kir. posta s hogy azoknak gyors kezelése éppen az illetőkre nézve igen lényeges dolog.

Idáig nem ér fel az ő esze. Dehogyan nem, csak nem akarja érteni, teszi magát. Ugy okoskodik, hogy a magánleveleket is e zsinormérték szerint magyarul kellene ezimezni, mert a magyar postahivatalnokok, ha a hivatalos levelek címét nem értik, úgy a magánleveleket sem érthetik. Az egésznek vége az, hogy „a posta van a népért s nem megfordítva, — tehát ne legyen a magyar címzés. Itt nálunk ez főképpen azért megfordítandó, mert a nem magyarok nem töredékek, nem jövevények, mint Romániában a székelyek.”

Hát a moldovai csángók, ezek is jövevények Romániában, mint más valami? »Nem így a mi oláhaink. — Ezek részben önállók, régiebbek(?) itt, mint a magyarok, résziut a királyok és a magyar törvényhozás által elismert telepek.«

Mind ebből az a tanulság, hogy Magyarországon a posta legyen akár száz nyelvű a hivatalos címzéseket illetően, de Romániában csak egy nyelvű, mert ez a „Tribuna” igazsága. „A románok a címzés dolgában nem teljesítették köteleességeiket. Ez más szavakkal azt teszi, hogy tüntetni kell a miniszteri intézkedés ellen a nem magyaroknak s főleg a románoknak. Ha ezt a »Gazeta« is tanácsolta, a „Tribuna” csak nem maradhat hátra.

A szebeni román választóknak Doda generális-hoz intézett levele így hangzik: »Tábornok ur! A szebeni választókerület román választói ma értekezletre gyűlvén össze, köszönettel s büszkeséggel tudomást vévén uraságod ama férfias lépéséről, melynél fogva, mint 3 millió román egyetlen(?) képviselője a magyar parlamenthez irtál, fedezted ama jogtalanságokat, melyeket a román nemzetséggel elkövetnek, boldognak érzik magukat, hogy üdvözölhetnek téged és biztossíthatnak, hogy lelkökből beszéltél mindkét leveledben a melyet a parlamenthez intéztél. Tábornok ur éj: a trónnak, a hazának — melyiknek? — és a légy nemzetnek valódi oszlopa.« — Melyik nemzetnek? hisz magyar haza volna ez és ebben politikai nemzet csak egy van.

Anpatria szó alatt értsen kiki, a mit akar, a natio alatt meg értsen a román nemzetet. Igen ám, de Magyarországon román politikai natio nincs.

Igy zavarják össze-vissza a szebeni nacionalisták a fogalmakat. Ebben a gyűlésben Popescu Simion elnökölt, a jegyző meg Piposiu Pampiliu volt. Ha Moesáry is kapott adresseket, miért ne kapna Doda generális!

A fehér holló is elnémult, ez lesz sorsa a generálisnak is, a ki érthet a kardforgatáshoz, de annál kevesebbet egy ország kormányzásához. Hanem a szebeni atyafiak azért passivisták, hogy lármázzanak. Ma is jól emlékezünk Pipos ur zarándi főispánra, a ki 1870-ben Déva piacán megjósolta volt nekünk, hogy a dualismus nem fog egy évig fenállani, de nem érte meg jósolatának teljesedését.

Czenkalji.

„Villám” tánczestélyen.

Ott voltam a villám — cyclista — vasparipa tánczestélyen. Valóban nem vagyok tisztában magammal, hogy vajjon a fenti három elnevezés közül melyiket választaszam. Pedig ez igen fontos dolog ám.

A »villám« szó nagyon illet az estélyre, mert némelyik szerint „Zeus”, ki a villámmal szokott volt játszani, a „Jebuzeusok” ivadékához tartozott. Ilyen fajta emberek pedig nagy többségben voltak a tánczestélyen.

A »cyclista« szó is reájok illik, mert a „bicycle” szót szemita találta fel. A „bicycle” gyökszava ugyanis »cycle«. A bicycle = 2 kerekű, a cycle = 1 kerekű. Utóbbi cycle szó pedig: izigiből származik, mi annyit jelent, hogy kicsiny »Iczig«. Iczig pedig semita név.

De különben sem szenved kétséget, hogy a bicycle sportot semita találta fel, mert minden semita született bicyclista. Ennek a lábai ugyanis nagyobbára már születé-étől fogva sportképesek. És nagyon valószínű, hogy azért találta a szemita a cycle és bicycle sportot, hogy a nem semi faj, — ha a sportot fűzné, szintén hajlott lábú legyen idővel.

A vasparipa elnevezéssel azonban éppen nem tudok megbarátkozni, mert ha igaz is, hogy a Nr. 1. termé minden szegletét egy ilyen masina diszíté, de esontkarika sokkal nagyobb mennyiségben volt.

Legyen tehát cycle — villám — vasparipa, vagy esontkarika-egylet, mely a tánczestélyt rendezte, én

Tatrans az E. M. K. E.

A tatransi áll. elemi népiskola igazgatója s az E. M. K. E. brassómegeyi választmányának tagja az alábbi levelet intézte a főkegylet elnökéhez. A levelet, minthogy némi helyreigazítás és magyarázat akar lenni az évi jelentésre, közöljük egész terjedelmében, de jövőre visszatérünk reál! A levél így hangzik:

Szem- és fültanuja valék e hó 23-ki közmüvelődési főkegyletünk gyűlése egész folyamának. — A megnyitó-beszéd, az egyes tárgyak ügymenetei, a titkári jelentés, mindvégig emelkedett hangulatban tarták a jelenvoltagekat; pedig a titkári jelentésnek valának éppen nem örvendetes részei is. Ez alkalommal éppen erre vonatkozólag vagyok bátor holmit elmondani, és pedig annyival inkább, mert a titkári jelentésben áll. el. iskolánk tanítói kara is felemlítve vala.

E már említett becses iratnak csak azon részére teszek némi megjegyzéseket, mely statisztikai adatokkal foglalkozik. Teszem ezt pedig részben erkölcsi, részben hazafiui köteleességből. Mondhatni tán: miért nem történt ez akkor a gyűlésben? Rá azt felelem: nem akartam csorbítani az ünnepélyes hangulatot. »A haza minden előtt!«

A mi a csángóság létszámát illeti, az a valóságban több, mint a hogy felemlítve vala. Így pl. Tatransnál a magyarság 1980 lélekre volna téve; de a valóságban sokkal több; megközelíti a 2300-at. Ugy látszik, nagyon régi adat lett véve alapul. (?)

A jelentésben a csángóság az egylettel szemben részvétlennnek vala feltüntetve. De vegyük bonczkés alá e szót: részvétlen. A kiről azt szoktuk mondani részvétlen, arról mindig fel szoktuk tenni azt, hogy bir tudatával annak, a mi iránt részvétlen. Szóval rosszakaratot teszünk fel róla. Az akarat akár jó, akár rossz, mindig a szellem öntudatos nyilatkozata. A csángóságot e szempont alá venni nem tudom. — Vegyük szoros szemlélet tárgyává az emberi művelődés történetét; vegyük szemügyre e nép multját, elkezdve Dobzse Lászlótól maig, mert Hollós Mátyástól kezdve egész 1876-ig e nép magyar nemzeties kormány alatt nem állt; de igen a magyarságtól mesterségesen elszakítva a századok alatt; és ha rápillantottunk a multa, e szót „részvétlen” nem mondhatjuk ki. Sokkal apróbbak egy nép művelődésének, emelkedésének, újalakításának fokozatai, mintsem 11 év alatt a kívánt niveaut bármely kedvező viszonyok között elérhetné. Az csak több nemzedéken át történhetik. Nem a csángóságban kereshetjük a hibát. Hibás volt a kor, a mely 400 éven keresztül tartotta e csángóságnál nemcsak a testét, de a szellemet is bilincsben, szolgaságban. Még lehet csodálni, hogy azok, a m'k. Bárha a csángókérdés fejtegetésére Isten erőt adna nekem! . . . E kérdés tisztázása főkegyletünk egyik legnagyobb hivatása.

Ha jól értettem, a jelentésben az vala mondva, hogy főkegyletünknek 30 tanító tagja van.

Ugy hiszem, hogy legalább 100 magyar tanító és tanár van a Barczán, kik közül legalább ötvennek magasabb illetménye van, mint a tatransi tanítói kar egyik-egyik tagjának. Midőn pedig a tatransi tanítói karnak mindenike tagja ez egyletnek, addig 70 re megy azok száma, kik e legszentebb célhoz nem sorakoztak, mi azt mutatja, hogy még azoknál sem elég nép-

szerű ez a kulturrezélokban való egyesülés, kik — meg lehet — egy évtizedet meghaladólag tanultak felsőbb tanintézetekben, talán éppen állami segélyvel.

Tatransról az vala irva, hogy az ottani csángóság közül nincs egy tagja is az egyletnek, mi szomorú való is. Itt bátorkodom felhozni azt, hogy a mélyen tisztelt kir. tanácsos elnök ur egy alkalommal tett vala e tekintetben nálunk — nem alsóbb rendűek között — egy próbát és 10 kr vala az eredmény.

Még ezt sem tartom nagy rendkívüliségnek; nagyobb ennél is 70 tanító és tanárnak távolmaradását.

Ujra csak Tatransra térek vissza. Az vala ugyanez elmondva, hogy „Tatransról egy tagja sincs az egyletnek, csak a tanítók, kik az alapszabályok értelmében ugy is tagjai az egyletnek.”

Igen a tatransi tanítói kar egészben tagja az egyletnek; de nem az alapszabály paragrafusának könyörületéből, — hanem hazafias érzületének sugallatából — Nem akart ingyen élvezni jogokat. Éppen alázattal alulirt talán magam hoztam vala fel körülményekben, hogy a háromfalusi tanítók tegyenek egy 100 frtos alapot le a kulturrezél részére. Egyhangúlag el is fogadtattott. Tatrans, Zajzon és Pürkerecz tanítói fizették és fizetik is az évi részleteket. Így hát mi tatransi tanítók, viszont a zajzoniak és pürkereszciek is nem az alapszabály könyörületes kegyelméből, hanem egyenkint 10—11 frt lefizetésének kötelezettsége mellett lettünk egylettagok.

Jó volna, ha a többi 70 is követné példánkat. Még a jómódu értelmes polgárság és hivatalnokai karból is lehetne talán toborzani.

Sóos Károly ezredes jubileuma.

A brassói katonai helyőrség nagy ünnepet tart tegnap.

Napjainkban, a mikor jubileumokkal oly sok s nagy visszaélés üzetik, jól esik a higgadt gondolkodónak, ha látja, hogy oly egyén tárgya a legnagyobb megtiszteltetés s magasztos ünneplésnek, ki nehéz s terhes hivatásának teljes tudatában, — küzdelmes hosszú negyven évi munkásság után, becsületben s gazdag érdemekben öszült meg — A jeles férfiú, kir. katonai és polgár egyenlőn örömmel s büszkeséggel tekint a 2-ik Sándor gyalog ezred ezredese: Sóos Károly. Ha napjainkban sajnálattal észleljük, hogy az ideál hétköznapi tör-kvéseink közepette erősen veszt hódító hatalmából: annál jobban esik látnunk, ha egy katonai a szó teljes értelmében valósitja meg a katonai eszményképét. De a mikor mint katonai, hivatásának magas polczán minden tekintetben, jeles tehetségei s kitartó munkássága, nemkülömben szeretetteljes, mondhatni atyai érintkezése által kivívta a katonai körökben alant ugy, mint főt a legnagyobb elismerés s becsülést: megnyerte egyuttal e város polgárainak is legnagyobb mérvben öszinte vonzalmát s legmélyebb tiszteletét. Mert hisz ki ne tudná messze mértföldekre, hogy tiszt és baka egyaránt a bálványozásig szereti. Ha a szeretet erősebb a halálnál, ugy e leggyengébb érzés lelkesíti a katonát s ad erőt neki, hogy vérontsa fejedelméért, hazájáért.

Mi csoda tehát: Brassó város helyőrsége nagy pompával s lehető legnagyobb fényvel ünneplé meg a jeles ezredesnek tisztelet, becsület s szeretet nimbusz által övezett negyven éves szolgálati jubileumát. De tekintsük az ünnepet részleteiben.

csak azt mondhatom, hogy brrr . . . fázom, félek és reszketek még ma is. Az istennyila között még nem mozogtam soha; most megtörtént és én egy kis tapasztalattal gyarapodtam.

Hetek óta zugták füleimbe, milyen dolog lesz a villám vasparipa-egylet tánczestélyen. És beteljesült. Nagy dolog volt bizony ott. Kevés nő és még kevesebb férfi. A német katonaság egy mákszem kadét ur által és a magyar katonaság egy magas hadnagy ur által volt képviselve. Ez utóbbi mentett meg engem a menykő csapásától. És mindég oldalán valék, mert jól tudtam, hogy mellette engem nem érhet a menykő. A szász vasparipások is képviselve voltak, ott volt a menykő által leütötteknek is ápolója és ott az arany ifjuság legismertebb alakja.

De kezdem előlről. 8 $\frac{1}{2}$ órakor értem a nagy terem előszobájába. Benéztem a villámterembe és minden sarokban egy vasparipa diszlett. — Már elmúlt 9 óra, midőn egy pár esontkarika gurult be a terembe. Soha ennyi karikalábat egyszerre nem láttam. És nem tudom megmagyarázni: természetes karikalábak voltak e vagy me-terkélten karikáltak. Elég a hozzá, hogy azt hittem, nem villám vasparipa, hanem egy menykő esontkarika-egylet tánczestélyébe jutottam. De hasztalan! ott voltam és ott maradtam.

A dombszögi kaszinó érdemes elnöke jebuzeusabb mulatságot nem látott még Sodoma-Gomorában sem. És nincsen Pürkerecz, mely ki főt lehetem ez es-

télynél. Hogy daczára a szép kecsdus leányzóknak oly üres volt a tánczterem, nem csoda, mert bizony nem mindenkinek van kurázsija a menykővel megbarátkozni. És ki tudja, hányan kívánták, hogy a villám üssön a Nr. 1. nagy termébe, de — hála Istennek — ezen kívánságuk nem sikerült. Pedig a villám esontkarika vasparipa-egylet tagjai bizony azt kívánták volna, hogy mennél több villám csapjon be a kasszába. De biz ott kevés volt a villám, de a teremben annál több a villany. Mert öreg napjaimban meg engem is felvillanyozott egy igazán kedves, aranyos száju picziny lábú Szálka.

De mi is hozhat zavarba egy esontkarika vasparipa-egyletet? A zenekar húzta és a paripások vígan és fesztelenül tánczoltak. Bele is fáradtak, ugyanarra, hogy éjfél felé kénytelenek voltak két órai szünetet tartani.

Nálamnál jobban beavatott körökben ugyan más-kép magyarázzák a két órai szünetet. Nem a táncz kedves fáradalmi, hanem a kassa üres falai kívánták a két órai szünetet. Ezen szünet alatt ugyanis a tombola-tárgyak sorsoltattak ki. Ezen — a koldulásához nagyon közel álló — mulatságba azután én is szívemből kívánom az Isten villámját, mert nagyon csiklandoz a mai világban, ha 1 frt 50 kr belépti díj mellett gyémántos fülbevalóval ellátott angyalok a zsebet kifosztják.

Szólok — mi legyen az esontkarika-egylet pénztá-

Katonai disztakarodó.

Az ünnepet előző estén 7 óra tájt már élénkülni kezdett a főtér, főleg az ezredes ur lakása előtt. — Bizonyos ünnepies hangulat vett erőt magán a nagy közönségen is, mely hullámozva, tolakodva lepte a járdát. Lámpák fénye kíséretében jelent meg a katonai zenekar s körben vón állást az ezredes lakása alatt. Nem szokatlan jelenség ugyan ez előttünk; de mintha ez alkalommal a szokottnál impozánsabb lett volna e tüntetés.

A zenekar ki is tett magán, oly precizitással játszott el a „Büvös vadász“ operából néhány darabot, a hogy még eddig nem is hallottuk; de a csárdások s egyéb magyar dalokba is oly lelkesedést tudtak önteni, mely csakhamar átszállt a közönségre is, és csak kis hiba volt, hogy egy riadó: „Éljen az ezredes ur“ ki nem tört. A zenekar körül ácsorgó bakáinkat formalis entuziasmus fogta el. A zene alatt a helyben állomásozó tisztiek tisztelgtek az ezredes urnál.

Tisztelgés.

Az örömnapot a hivatalos tisztelgések s üdvözlések nyitották meg. Elsőben megjelent 11 óra tájt a második ezred tisztikara Parmann Frigyes alezredes vezetése alatt diszöltönyben. Hozzájuk csatlakoztak az orvosok, auditorok, számtisztek s a tábori lelkesedés. A nevezett alezredes ur rövid, de szellemes beszéddel üdvözölte a jubileum ezredesét, a tisztikar őszinte érzelmeit tolmácsolván, mire az ezredes folyékony s mélyen átgondolt beszéddel a meghatottság hangján válaszolt, szerénységben nem annyira saját érdemeit mint jeles tisztikarának előnyeit mérlegelvén. „Alig — mondá — hogy átvevém e jeles ezred parancsnokságát, már az első manőverek folyamán kivituk a legfőbb hadur legmagasabb elismerését.

A katonai szellem, melyet mindenha ápolni igyekeztem a legnagyobb mérvben van önök körében kifejlődve.“ — Az az óhajom — mondá végül — hogy mindegyik önök közül élje meg a negyven éves jubileumát.

A mély érzéssel elmondott beszéd a legjobb s legmélyebb hatást tette a tisztikar lelkére. Miután minden egyes tiszttel kezet szorított, eltávozott a tisztikar, mely után jöttek a honvédtisztek, — Hönig alezredes vezetése alatt, kinek magyar beszédére az ezredes ur magyarul felelt; azután a huszárok s végül az élmezési hivatalnokok.

Az érdemeknek ilyen őszinte, de természetes és nem mesterségesen összevert, ünneplése a tisztelgők mindegyikére maradandó benyomást gyakorolt. A diszben felvonuló katonatisztek festői öltözetükkel nem kevés nézőt csodítottak az ezredes ur lakása elé.

Diszbebéd.

A diszbebéd a Nr. 1. nagy termében, mely igen izlésteljesen volt zöldgallyakkal földiszítve, tartatott meg, a melynél a helybeli katonai előkelőségek foglalták el az első helyeket. Ott láttuk Corponai Saffin Vilmóst, a huszár ezred parancsnokát, vele szemben Hönig Arnold honvéd alezredes s parancsnokot a tüzér ezred parancsnokával.

A patkó alakú nagy asztalnál a helyőrség összes tisztjei foglaltak helyet. Igen ünnepélyes hangulat dominálta a kedélyeket. Az ünneplő jubiléus ezredes urat

rosa: Revelverem, sössd el magad; Geld oder das Leben! és megtörtént. Tombola volt két órán át. Nyert, kinek szerencséje volt és üres zsebbel ment haza, kinek pénze volt. — De ki ne adott volna szívesen egy pár forintot — ha szerencsésen elmenekülhetett a menykő elől?

A zsebekbe nyíltan beleütött a menykő, pedig az a nagy többség, mely ott lehetett volna, és ott nem volt, más irányban és más eredménnyel kívánta a villám lecsapását. Innen van, hogy még a semi faj is távol tündökölt.

Egyben azonban a semi és philó egyetértett; csupán azért maradtak el, hogy kevés maradjon a páripa-egyletnek baleset elleni kassájában és hogy az esetleg baleset folytán bajba jövő tagok fel ne épüljenek. Olyan azonban nincs! A villám egylet derék vezérei nem ijednek vissza egy kevésbé sikerült tánczestélytől.

A tagjai ez egyletnek egytől-egyig jó hazafiak és nagyobbára semiták. A semiták pedig legnagyobb terjesztői és kedvelői a bicycle sportnak, mert ez az egyensúly megtartásának gyakorlása náluk. Őket nem genirozza a bicycle sport elleneinek azon kőszá hire, hogy a bicycle feltalálására az eszmét az adta meg, hogy egy köszörüs megbolondult és lovagolni kezdett a köszörün.

Vajjon mit találtak volna fel, ha a köszörüs bolondult volna meg és ez kezdett volna a köszörüsön lovagolni?

kétfelől két urhölgy, — balról neje Soósné ő nagysága, jobbról Joanovicné ő nagysága — vette körül. Az ebéd alatt a zenét a 2-ik ezred zenekara szolgáltatta, mely játékrendjét ez alkalomra szerzett „jubileumi indulóval“ Jansatól kezdte. A menne igen sikerült s bármely nyenczet a legnagyobb fokban kielégítő volt, melynek főbb menetei a következők valának: barna leves rizskásával, pisztráng aspikkal, rostbeuf burgonyával à la français és mustárral, sült liba s kacska salátával s compottal, bisquit-roulad Chateau. Ananas s choclad sütemény. Fagylalt. Gyümölcs. Sajt. Kávé. Liqueur.

Ebéd alatt első, ki fölkelte volt, Parmann Frigyes alezredes, az ezred legszellemdúsabb tisztje, poharát emelve ő Felségére, a „legelső magyarra“, mire óriási „hoch“-ok s „éljen“-ek következtek. Hosszabb beszédében kiemeli a jubiléus ezredes érdemeit s biztosítja őt, hogy ezen ünnepélyes ovatio már csak azért is, mert negyven éves működés s érdem elismerése, nem csengő-pengő czimbalom üres hangja, de a legmélyebben átértett érzelem csalhatatlan tónusa. — Az ezredes ur igen meghatott hangon válaszolt s működésének sikerét továbbra is ilyen jeles tisztikartól teszi függővé.

Több toast közül főlemlítjük Saffin huszár-ezredesét, ki a távol levő, általános szeretetnek örvendő Pókay tábornok urra emeli poharát. — Zajos hangulatot s kedvet ébresztett Habrovsky Frigyes honvéd-őrnagy beszéde, a melyben igen szellemdúsán mondja el egy negyven éves katonának szenvedéseit s örömeit.

Az illustris társaság egész 4 óráig maradt együtt, némelyek tovább is. — A zene-programmból ki kell emelnünk Szabad y hadnagy keringőjét, melyet a társaság élénken megtapsolt. A társaság a legkitünőbb hangulatban távozott.

Ezuttal sajnálattal kel megemlítenünk, hogy a város élén álló urak még tudomást sem vettek amaz örvendős eseményről, mely minden egyes katona szívében oly lelkesedett örömet keltett.

Soós Károly rövid életrajza.

Bádoki Soós Károly ezredes 1832-ben előkelő családból Erdélyben Erzsébetvárosban született. Hajlamai a katonai pályára vontatták s 1849-ben lépett ezen pályára, — a melyen szorgalma, kitartása s ernyedetlen buzgalma folytán csakhamar fokról-fokra haladt. 1856. s 1866-ban résztvett a hadjáratokban és Custozánál magának rendkívüli érdemeket szerzett, a melyekért a katonai nagy érdemkeresztet lón kitüntetve, Mellét azonkívül több rendjel is ékesíti. 1886-ban lón a 2-ik helybeli ezred parancsnokává ki-nevezve. Működése s érdemei előttünk nem titok; tekintélyt, tiszteletet s becsülést nemcsak a katonai, de polgári körökben is vívott ki magának. Jubileuma fényesen meggyőződtette őt, mily szeretettel s tisztelettel övedzi saját tisztikara.

Mi részünkről is melegen üdvözljük az ezredes urat, kiből — dacára rövid illétének — megtanultuk tisztelni és szeretni a katonát, hazafit és embert egyaránt s kívánjuk: sok ily derék magyar tiszttel áldja meg az isten a magyar ezredeket.

Helyi és vidéki hírek.

Hátálékos t. előfizetőinket kérjük tisztelettel, szíveskedjenek — velük külön levélben — közölni hátrálékaikat mielőbb beküldeni. Engedelmet kérünk a gyakori felszólításért, de nekünk is vannak terhes kötelezettségeink, melyeket csak úgy teljesíthetünk, ha t. előfizetőink díjaikat pontosan beküldik. Kérjük tehát ismétlően a hátrálékok szíves mielőbbi beküldését. — A kiadóhivatal.

Pókai János vezérőrnagy — mint értesülünk — a héten Bécsbe utazott, hogy ő Felségétől kihallgatást nyerve megköszönje előléptetését. Mint hírlík, a vezérőrnagy meghívást kapott a hadügyminisztertől, hogy a delegációk előtt a Manlicher fegyvereket bemutatassa.

Disztakarodó volt kedden este Soós Károly ezredes főtéri lakása előtt azon alkalomból, hogy a tisztikar szerdán ünnepelte meg az ezredes ur negyven éves szolgálati jubileumát

A dalestélyről szóló referadánk mai számunkból is kiszorult, minthogy az ezredes ur jubileumáról szóló tudósítást nem akartuk megszakítani.

Valami faragatlan anonyim- s. legdurvább hangu levelező lappal tisztelte meg szerkesztőségünket azért, hogy szombati lapunkban tagadásba vettük, hogy Brassóban nincsenek magyar munkások. Hogy ki legyen az illető, azt nem volna nehéz kitalálni, mert hisz „a madarat tolláról.“ Tisztességes brassói iparostól ilyesmi ki nem telik.

Az iparhatóság helyisége. Említettük, hogy a brassói kereskedelmi s. iparkamara, valamint a kereskedelmi és iparegyesület is melegen támogatta a pol-

gári kör azon kérvényét, hogy az első foku iparhatóság helyisége helyeztessék át kedvezőbb fekvő helyiségbe. A tanács tárgyalás vévén a kérvényeket, bár elismerte azoknak indokolt és jogosult voltát, mindazonáltal sajnálattal nem tehet eleget a kérésnek, mert nem rendelkezik jobb helyiség fölött, a mennyiben — mint átiratában bevalija, a jelenleg használatban lévő bérház teljesen alkalmatlan hivatalos czelokra. Azt pedig, hogy a főpiaczon lévő tanácsházba helyezze át az iparhatóságot, nem tartja kivihetőnek vagy előnyösnek, mert — nem lévén az iparhatóságnak külön iktatója, levéltára s kiadója. ez által a szolgálalt nehezítettnek meg rendkívül. Mindazonáltal, hogy valami mégis történjék, magán az épületen kívül nagy czégtábla fog elhelyeztetni, jelendő a város hatóságának hollétét, belül pedig a kapu alatt háromnyelvű utmutató tábla lesz a hivatalos helyiségek feltüntetésével, hogy ezáltal a feleknek a közlekedés megkönnyítettessék. Habár szívesen láttuk volna a kérés teljesítését, teljesen méltányoljuk a tanács határozatát. Csak azt kérjük, hogy a külső tábla is három nyelvű legyen, nem pedig csak német, mint a „Stadthauptmannschaft.“

Rendőri hírek. — Madárfogó. Vasárnap tetten kapta egy rendőr a 73. sz. trokárt, a mint éneklő madarat fogdosott. A jámbor atyafi esze nem ment annyira, hogy ismerte volna sapkája czégerének áruló voltát. — Találtatott hétfőn a színház-utca sarkán egy arany medaillon. Tulajdonosa átveheti a városkapitányságnál.

Görögök — románok. A brassói görögök és románok között kiütött az egyenlenség. Az ideiglenes kezelő bizottság átadta annak idején az egyházat minden vagyonával együtt a törvényes tulajdonos, görög egyházközségnek. Ez most ura lévén egy templomnak, mint a 325,000 frtot tevő vagyonnak, meg is mutatja, hogy ő az ur a házban. Első ténykedése az volt, hogy értesítette a román község lelkészét, Baiulescu urat, hogy a románoknak nem engedhetik meg többé a templomozást az ő templomukban s minthogy nincs semmi ingó-águk a templomban, mint a lelkész egyházi ruhája, felhívták egyuttal, vitetné el, vagy értesítse őket, hova küldjék. Baiulescu lelkész erre csak kitérőleg felelt, de az elvitelről mit sem akart tudni. Megjelent tehát szombaton a templomban, hogy ott a szokott isteni tiszteletet megtartsa. Csak nem azért urak a görögök, hogy tréfára vegyék a dolgot. A görög egyházközség két gondnoka a templom bejáratánál fogadta Baiulescu urat, sajnálatukat fejezván ki a fölött, hogy a templomba, isteni tisztelet tartása czéljából, be nem bocsáthatják. Az isteni tisztelet nem tartatott vasárnap. Most már Baiulescu uron volt a sor, nem tréfálni. Megkereste tehát a városkapitányságot, hogy vasárnapra adjon neki rendőri segélyt, hogy vasárnap minden áron hirdethesse a görögök templomában a román isteni igét. Azonban itt kudarcot vallott, mert a városkapitányság iameri a törvényt s kénytelen volt, megtagadni ezt a szerény (!) kérést is. Így tehát vasárnap sem hangzott a román isteni ige a görög templomban. Baiulescu ur rögtön jelentést tett az esetről Román Miron metropolitának Nagy Szebenbe. Az érsek ur. vasárnap templomot szentelvén Árapatakon, ájtott Brassóba, hogy személyesen, ha lehet, békésen intézze el a kellemetlen ügyet. Meghívta magához a görög egyházközség képviselőit, a kik azonban — mint értesülünk — nem fogadták el az érsek ur meghívását és nem mentek el. A meghívás kedd d. e. 11 órára szólt. Így áll az ügy jelenleg. A románok között borzasztó az elkéseregés.

Az első tölténytáskát 1848. márcziusban a magyar sereg számára Reiner János derék brassói szíjgyártó mester készítette, kitől Kossuth Lajos személyesen vette azt át, két forint borralalót adva az akkor még ifju szíjgyártó legénynek. A műhely a herceg Krassalkovics-házban volt. Harmenczkilencz év után Reiner János ismét magyar népfelkelők számára dolgozik kitünő munkát.

Szerencsétlenség. Hétfőn este megrendítő szerencsétlenség történt Volkányon. 9 óra tájban két öreg asszony, egy 72 éves és egy 67 éves, hazafelé ballagott a fonóból. S a mint a hid közelébe értek, a helyett, hogy a hidra léptek volna, beleestek az u szélén folyó patakba. Az elősietett segély a 67 éves nőt még élve mentette ki, míg a másik, a jegyző anyósa, belefult. Az eset nagy szenzációt keltett a községben.

Csehek a magyarok ellen. Neugedeinban a lakosság gyűlést tartott s egyhangulag elhatározta, hogy semminemű magyar listet sem vesz ezentul. Elhatározásukat azzal indokolják, hogy sem a kormánytól, sem a cseh clubtól nem várhatnak egyhamar oly intézkedést, a mely a magyar versenyyel szemben a veszélyezett cseh malomipar érdekeinek a megvédelmezésére szolgálna.

A henyesség minden rossznak a kezdete, s a restség oly baj, mely minden boldogságot megmáshatatalanul megsemmisít. Megbénítja az akaraterőt, rossz hajlamokat ébreszt, s mindenkit a ki nem bírja lerázni vázars-hatalmát, erkölcsi és anyagi romlásba

visz. De hát, hogyan léphessen az föl erélyes tevékenységgel, kinek minden tagja ólomnehézséggel függ testének törzsén, ki szüntelen bizonyos leküzdhetetlen bágyadság ellen kénytelen harezolni s végre is oly tunyaságra lesz kárhóztatva, mely eredetileg jellemétől teljesen idegen volt. Mert tagjainak elnehezedeése, lustasága nem egyéb testi bajnál, mely a vérnek pangásából s ennek folytán az egész anyagcsereének hiányos voltából származik. Brandt R. gyógyszerész valódi svájci labdacseinak (a gyógyszerházakban 70 kr, egy dobozzal) segítségével a pangó vért, ha ismét friss forgásba s az emésztést rendbehozzuk; a tagok lustasága is gyorsan el fog enyészni, s a feigyógyult ember ismét vidáman s friss erővel foghat munkához. Ügyelni kell Brandt R. névalírására a védőjegyen lévő fehérkeresztben.

Közgazdaság.

Szállítás Bulgária részére.

A brassói kereskedelmi és iparkamara a sofiai cs. és k. vezérügynökség által értesített, hogy a bulgár hercegségi hadügyminiszterium a bulgáriai és keletruméliai hadsereg számára mintegy 3,100.000

frank értékű posztó, vászonneműk és csizmák, valamint bőranyagok szállítására ajánlati tárgyalást irt ki. Az ajánlati tárgyalás a posztóneműkre nézve f. évi november 17-re (új stílus) tartatik meg; csizmák és bőranyagokra nézve f. évi november 18-án (új stílus), vászonneműkre nézve f. évi november 19-én (új stílus)

A póttárgyalások ugyan azon sorrendben f. évi november 22.23. és 24-re (új stílus) vannak meghatározva-

A műszaki leírások és feltételek a bulgár hadügyminiszteriumnál betekintheők.

Az érdekeltek a nevezett cs. és k. vezérügynökségtől a „Handelsmuseum” 1886 évi 23 és 28-ik számában német nyelvben megjelent bulgáriai árlejtési szabályokra különösen figyelmeztetnek.

Szállítandó:

Posztóneműk: sötét zöld posztó (13,600 m.), sötét kék (9,670.80 m.), piros (3530 m.), fehér (611 m.) és sárga posztó (183 m.).

Vászonneműk: ingvász (461,800 m.) belésvász (740,00 m.), flemliai vász (19,200 m.) vitorla vász (227,200 m.).

Csizma és bőrneműk: kész csizma (40,000 pár), bőranyag és készülékek (40,000 pár). Egy készülő áll 1 pár csizmaszár, 2 pár fejbőr, 2 pár talp és 2 pár féltalpból, azaz 40,000 pár csizmaszár, 80,000 pár fejbőrből, 80,080 pár talp és 80,000 pár féltalpból.

Atadási helyek: Sofia, Rustschuk és Philippopol.

Brassai piaci árfolyam.

— Adler L. Jakob jelentése.

Brassó, 1887. november hó 10-én

Román papirpénz à 20 frankos	8.66	vétel	8.68	eladás
ezüstpénz à 20	8.60		8.66	
Napoleon'or (aranypénz)	9.92		9.94	
Török lira	11.23		11.25	
Arany	5.88		5.90	
Orosz papirrubel	111.—		112.—	

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
Szerényi József.

HIRDETMÉNYEK.

Aviso!

Van szerencsém a t. közönséget tisztelettel értesíteni, hogy *Klastrom-utca 11. szám alatt lévő*

férfiruha-üzletemet

teljesen és ujonnan berendeztem, s ajánlom magam mindennemű férfiruha készítésére a legolcsóbb árak mellett. — Szükség esetében nadrágokat 8, nadrágot és mellényt 12 óra alatt, egész öltönyöket pedig 24 óra alatt szállítok.

Szives megbízásait kéri
kiváló tisztelettel

Schwarze B.

Klastrom-utca 11. sz.

(441) 1-3

Ad 8246.—1887. tllkvi számhoz.

Arverési hirdetményi kivonat.

A brassói kir. törvényszék mint tekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy *Lukas Regina* végrehajtónak, *Schabel Márton* és neje *Anna* végrehajtást szenvedők elleni 100 frt tőkeketelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében a brassói kir. törvényszék területén lévő *Volcány* község határában fekvő, a volcányi 485. számú telekjegyzőkönyvben A + alatt foglalt

119. és 120. hr.-sz. fekvőre 168 frt.

1129.	„	3	„
1178.	„	8	„
1209.	„	3	„
2148.	„	27	„
3290.	„	46	„
4533.	„	7	„
4918.	„	28	„
5693.	„	1	„
5954.	„	10	„
6650.	„	6	„
7201.	„	7	„
8115.	„	12	„
8162.	„	8	„

összesen 334 frt. ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fenti

ingatlanok az 1887. évi december hó 5-ik napján délelőtti 9 órakor *Volcány* község házában megtartandó nyilvános árverésen — a megállapított kikiáltási ár alatt is eladatni fognak.

Arverezni szándékozók tartoznak — végrehajtató és képviselője kivételével — az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. 60. törv.-cikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Brassó, 1887. szeptember 16.

A kir. törvényszék, mint telekvi hatóság.
(435) 1-1 Onaciu, egyes bír.

Jó kereset!

Bizalmas személyeket keresünk törvényesen megengedett díjsorsjegyek eladásához. Magas jutalékot esetleg havi fizetést adunk.

Fővárosi váltóüzlet társaság
ADLER és Társa
10 Budapeston. 25

Előnyös házeladás

Maros-Vásárhelyt a Nagy-Szentkirály-utca 27. szám alatt lévő ház, teljes pékberendezéssel s sütővel igen előnyös feltételek mellett eladó. — Bővebbet megtudhatni a háztulajdonos, **BROSSEK ANTAL** posztógyárosnál Brassóban. (443) 1 3

MOLNÁR ZS.

ajánlja a nagyérdemű városi és vidéki közönségnek gazdag rakatárát kész

gyermek-, nő- s férficzipőkben,

valamint minden e szakba vágó munkákban. — Rendelésre lehető legrövidebb idő alatt készülnek el a legelegánsabb czipők, csizmák stb.

Ugyanitt dús választék van férfikalapokban.

Kitűnő munka s olcsó árak mellett igyekszik a n. érd. közönség minden igényeit kielégíteni.

Szives támogatást kér

kiváló tisztelettel

Biró Gyula,
üzletvezető.

(427) 4-5

Legfinomabb

SÓSBORSZESZ

(415) 10-12

Kenyeres Károly

kir. orsz. szabadalmazott szesz-különleges-
ségek gyárából.

Orvosi tekintélyek által megvizsgálva és ajánlva.

Sósborszesz-készítményem a bor legkiválóbb és leghasznosabb alkatrészeit tartalmazza és ezért minden oly sósborszesznél, a mely csak egyszerű spiritusból készül, nemesak egészségügyi, hanem kosmetikai szempontból is határozottan inkább ajánlható.

Kapható minden gyógyszerárban s nagyobb fűszerkereskedésben.

PAPP FERENCZ

butorgyártó

Brassóban, a Nagy- s Czérna-utca sarkán

ajánlja a legnagyobb választéku butorokkal
felszerelt

butorraktárát,

(437) 2-*

valamint műhelyét, mely minden e szakmába
vágó munkákat gyorsan s jutányosan készít.

Ugyanitt diófa-furnirok is kaphatók.

ALEXI könyvnyomdája

BRASSÓ

könyvnyomda, xylográfia és czinkográfia.

Mint hogy sikerült Lehmann Gottlieb urat mint munkatársat üzletem számára megnyerni, az eddigi üzletemmel kapcsolatosan fennebb jelzett szakokat is bevezettem, a mi azon kellemes helyzetbe hoz, hogy mindennemű grafikus rendeléseket, mint: *legfinomabb névjegyeket, számlákat gyári látképekkel, részvényeket, chromolitografiai falragaszokat, művészi képekkel bíró műveket, terveket* stb. leggyorsabban és legpontosabban teljesíthetek. — Kérem e tekintetben a n. é. közönség szives rendeléseit.

Kiváló tisztelettel

Alexi Theochár.

üzlettulajdonos.

(383) 5-12